

SEMANAL

S-a întâmplat în metrou

...dar se putea foarte bine întâmpla pe o scenă, într-un spectacol intens dramatic cu o piesă inspirat scrisă.

Ea, actrița, se întorcea acasă. Avusese o zi grea : dimineața, repetiție și probă de costum. După-amiaza, spectacol, seara, spectacol. O zi grea. O zi obișnuită. Era zece și jumătate, metroul nu era aglomerat. A găsit loc, a strâns lângă ea sacoșa și poșeta, și-a făcut socoteala că are de mers patru stații, aproximativ zece minute, și a început să picotească. Oboseala și-a spus cuvântul. A ațipit. S-a trezit brusc, în vreme ce metroul pleca dintr-o stație. Nu, nu era stația ei, asta mai lipsea ! Avea să coboare la următoarea. A privit în jur. Vagonul era aproape gol. Pe o bancă, două femei moțâiau. În ușa vagonului, un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, aștepta să coboare. Deodată, actrița tresări : pe capul bărbatului era căciula ei ! Își pipăi creștetul descoperit. Bărbatul purta căciula ei, nu încăpea nici o îndoială. Un fior rece o străbătu. Ce avea de făcut, ce putea să facă ? Erau trei femei singure și un bărbat zdravăn. Își făcu socoteala să aștepte până la stație, să coboare odată cu el ; acolo va fi cu siguranță mai multă lume, va putea să

strige după ajutor, se vor găsi cițiva care să-l imobilizeze, să-l dea pe mîna miliției. Își impuse să fie calmă. Aparent nepăsătoare, se îndreptă către ușa vagonului. Își stăpîni tremurul mîinilor și se alătură hoțului. Il privi pe furis. Era calm, pungașul, și actrița nu se putu opri să observe că-i venea bine căciula ei. Hoțul întoarse o clipă capul, o aținti cu ochii lui pătrunzători și reci și, ca și cum și-ar fi căutat o poziție mai comodă, se îndepărtă puțin de ea, rezemindu-se de bară. Actrița își făcu socoteala că mai avea cel mult un minut pînă la stația ei. Il va lăsa pe el să coboare cel dintîi. Pe urmă...

Metroul intră în stație. La acea oră, peronul era pustiu. Și totuși, va trebui să încerce... secundele treceau, dar hoțul nu dădea semne că vrea să coboare. Actrița intră în panică. Încă o stație, în vagonul aproape gol, cu borfașul ăsta, care, cu siguranță, și-a dat seama că a fost descoperit și va acționa într-un fel... Își simți gura uscată, o sudoare rece îi năpădi fruntea...

„Atenție, se închid ușile !” se auzi în difuzor.

În clipa aceea, se hotărî. Era o nebunie, dar trebuia să încerce. Smulse căciula din capul hoțului

și sări pe peron, exact în clipa în care ușile se închiseră și metroul se puse în mișcare. Inima îi bătea cu putere. Începu să alerge, întoarse capul și zări peste umăr chipul hoțului turtit de geamul ușii care-i despărtea salvator, chipul hidos, cu ochii plini de ură, în vreme ce metroul dispărea în bezna tunelului. Își învinse sfirșeala care părea s-o cuprindă și alergă spre ieșirea din stație, alergă spre casă, urcă în goană treptele, sună și aproape căzu în brațele soțului, care, ca de obicei, o aștepta.

Tremura ca varga, abia putea să vorbească și, acolo, în ușă, îi povesti totul, pe nerăsuflăte. Abia acum își dădea cu adevărat seama prin ce trecuse, ce putea să i se întâmple dacă n-ar fi avut un dram de noroc.

„Liniștește-te, draga mea, totul s-a sfîrșit cu bine, uite, îți dau un ceal fierbinte și-un strop de coniac, liniștește-te” îi șoptea cu căldură soțul. „Vino să te dezbraci”. Și, trăgînd-o în casă, încuind ușa în urma lor, o ajută să-și scoată cojocul, să lepede sacoșa și poșeta. Deodată, îi spuse blînd : „Draga mea, iubita mea, mîine va trebui să mergem la miliție. Ai două căciuli — una pe cap și una în glugă !”